UŽ LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĘ!

MŪSŲ SĄJŪDIS ŽINIOS

LIETUVOS PERSITVARKYMO SĄJŪDŽIO TAURAGĖS RAJONO TARYBOS DVISAVAITINIS LEIDINYS

Laikraštis eina nuo 1989 metų vasario 15 d. 1989 m. gruodžio 8 d. Nr. 15.

LPS TAURAGĖS RAJONO KONFERENCIJA

LAPKRIČIO 25 d. įvyko LPS Tauragės rajono konferencija, kurios darbe dalyvavo 100 delegatų ir apie 60 dalyvių svečių teisėmis.

Įžanginį žodį tarė ir konferenciją pradėjo LPS seimo narys Jonas Liorančas.

Sąjūdžio rajono tarybos veiklą nuo jos įsikūrimo pradžios, t. y. per metus laiko, apžvelgė Julius Ragelskis, kuris pradėjo nuo tarsi ne visai reiksmingo pastebėjimo: Sąjūdžio taryba Tauragėje susibūrė viena paskutiniųjų visoje Lietuvoje. Tai rodo specifinį mūsų krašto žmonių būdą. Sunku dabar atsekti, kas tuomet parodė daugiausia iniciatyvos. Turbūt vienas iš aktyvesnių organizatorių buvo Jonas Liorančas — ne veltui jis buvo pasiūlytas ir kandidatu į Seimą nuo rajono. Pirmasis susibūrimas — įvyko Centrinėje bibliotekoje, nuo seno garsėjančioje jos darbuotojų šviesiška veikla ir geranoriškumu. Į pirmąjį rajono Sąjūdžio iniciatyvinės grupės susirinkimą atvyko Klaipėdos pedagoginės mokyklos dėstytojas, aktyvus sąjūdininkas Algirdas Grublys. Tuomet Tauragės Sąjūdžio „krikštatėvis" buvo užverstas įvairiais klausimais — kilo daug neaiškumų ir prognozių. Ne į visus klausimus atsakyta ir šiandien.

Po Sąjūdžio steigiamojo suvažiavimo rajone pradėjo burtis Sąjūdžio rėmimo grupės. Šį procesą iniciatyvinė grupė skatino, jos nariai dalyvaudavo steigiamuosiuose susirinkimuose. Grupės išrinko atstovus į rajono sueigą. Sueigoje susirinko 27 grupių atstovai ir išrinko 15 žmonių Sąjūdžio rajono tarybą. Iniciatyvinė grupė nustojo egzistavusi.

Šiandien turėtų nustoti egzistavusi ir iki šiol dirbusi pirmoji Taryba, kurios nariais turėjo garbės būti Mindaugas Gylys, Bronius Jagminas, Petras Jokubauskas, Vida Kazakevičienė, Stasys Lapė, Jonas Liorančas, Virginija Martutaitienė, Sigitas Mičiulis, Virginija Norkevičiūtė, Vytautas Pečiulis, Arvydas Plėštys, Julius Ragelskis, Eligijus Straukas, Jonas Šeputis, Jonas Šimkus.

Didis buvo išrinktos Tarybos entuziazmas veikti atgimimo labui, tik ne visuomet tas entuziazmas išaugdavo į konkretų darbą. Sumanymas visą savo veiklą organizuoti per probleminės komisijas, į bendrą Tarybą susibėgant tik trumpam pasitarti ir susikoordinuoti, greitai žlugo. Visuomeniniais pagrindais dirbanti Taryba suprato esanti nepajėgi spręsti visas tas problemas, kurių negalėjo išspręsti vietinė Tarybų valdžia.

Iš 15 išrinktų Tarybos narių du (V. Norkevičiūtė ir V. Pečiulis) beveik arba visai nedalyvavo Tarybos darbe. Vėliau nuo tarybos veiklos nusišalino ir V. Martutaitienė. Šių metų vasaros pradžioje Tarybos veikla kiek pakriko, todėl gegužės 29 d. išplėstiniame Tarybos posėdyje į Tarybą buvo išrinkti dar penki aktyvūs sąjūdininkai: Algimantas Veisas, Vytautas Venckus, Algirdas Dumašius, Vladas Paulauskas, Bronius Martinkus. Tai žymiai suaktyvino Tarybos veiklą. Be to, vienas po kito ėmė kurtis įvairūs visuomeniniai judėjimai: „Tremtinio" klubas, pedagogų Sąjūdis, ikimokyklinių įstaigų Sąjūdžio grupė, „Žaliųjų" judėjimas, Darbininkų sąjunga, Caritas, Blaivybės sąjūdžio užuomazga, grupė Katalikų bendruomenės tikinčiųjų reikalams ginti, Ūkininkų sąjungos užuomazga. Renkant naują Tarybą, pranešėjo nuomone, derėtų pagalvoti apie savanorišką tų judėjimų atstovų įtraukimą į Tarybos sudėtį.

Apžvelgiant praėjusių metų Sąjūdžio Tauragės rajono tarybos veiklą buvo prisiminta keletas labiausiai įsimintinų momentų.

Pirmiausia — tai pirmasis mitingas praėjusių metų lapkričio mėnesį, kurio metu Taryba prisistatė visuomenei: mitingas praėjo kiek piktokai, bet visgi tai buvo svarbus momentas dėl to, kad privertė vietinius mažus ir didelius monarchus pastovėti tautos akivaizdoje, patikrinti savo vertę akyse tų žmonių, be kurių valios, bet kurių vardu ilgus metus buvo kalbama. Ir kad tie aukšti valdovai dabar palaipsniui darosi ir paprastais žmonėmis — tai ir ano, pirmojo mitingo vaisius.

Vasario 16-osios minėjimas atmintinas ir vertas priminimo dėl dviejų dalykų. Pirmiausia, kad buvo grąžintas senasis pavadinimas pirmajai Tauragės gatvei. Tai buvo labai simboliškas grąžinimas, nes buvo atitaisyta ne tik istorinė tiesa, ne tik stalinistinio vandalizmo, bet ir šlykščiausio bolševikinio cinizmo apraiška. (Šiai dienai jau grąžinti senieji pavadinimai Bažnyčių, Laisvės, Vaižganto gatvėms. Eilės laukia Tarybų, Pasieniečių, Černiachovskio ir kitos gatvės).

Antra, įsimintinas šis minėjimas dar ir dėl to, kad po Nepriklausomybės paminėjimo Tarybos nariams — komunistams partijos komitete buvo pravestas „auklėjamasis" darbas — kaip komunistai drįso prabilti apie Nepriklausomybės siekį?

Šiandien tai jau atrodo keista.

Vasarą gražiai buvo paminėta Lietuvių tautos gedulo ir vilties diena. Tauragėje ir Skaudvilėje stojos paminklai kankiniams, maži paminklai tėvų ir brolių kančiai rados žmonių širdyse.

Praėjo Molotovo—Ribentropo pakto jubiliejus; prisimename mitingus ir Baltijos kelią, kuriuose labai aktyvūs buvo ir tauragiškiai.

Artėja rinkimai į LTSR AT, vietines Tarybas. Rajono Sąjūdis supranta, kad jau dabar būtina tam aktyviai ruoštis.

Sąjūdžio dėka pavyko išspręsti „Taikos" skulptūros pastatymo vietos konfliktą — ji nestovės skverelyje prie bažnyčios.

Vis dar lieka neišspręsti tokie opūs Tauragės visuomenei klausimai, kaip gėlininkų parduotuvės, pilies-muziejaus, liuteronų bažnyčios gyvenamųjų patalpų, planuojamos statyti naujos parduotuvės parinkimo vietos, senųjų kapinių atidarymo naudojimui, Putvinskio paminklo atstatymo ir kitos didesnės ir mažesnės problemos, kurių sprendimui tereikia geranoriškumo. Ir pasiilgo eilinis žmogus bene svarbiausios problemos sprendimo — kada visų Tarybų vietinis vadas nebežiūrės į tave kaip į šiukšlę, kaip į infuzoriją. Norėtųsi tikėti, kad artėjantys rinkimai išspręs ir šią problemą.

Apibendrindamas J. Ragelskis pasakė: „Rajono Sąjūdis išlaikė ir tebelaiko tą potencialią jėgą, vedančią į išsilaisvinimą iš vidinės baimės, iš tautinio pažeminimo į susitelkimą, orumą, tikslo kantrų siekimą".

Pranešėjo nuomone, Taryba galėtų dirbti žymiai geriau, jei išsirinktų pirmininką ir turėtų koordinatorių - profesionalą. Ypač pastarąjį.

Sąjūdžio laikraštėlio klausimas taip pat vertas dėmesio.

Noras turėti savo leidinėlį kilo jau pirmuosiuose Tarybos susirinkimuose, tačiau apie tokį, koks jau yra dabar, svajoti tada nedrįsta. Nūdiena iškėlė nepriklausomos spaudos polemiką. Sąjūdžio rajono taryba mano, kad Sąjūdžio leidiniams atsiskirti nuo Sąjūdžio tarybų dar ne laikas — tai galbūt tikslinga Nepriklausomos Lietuvos sąlygomis, bet kol kas tai nereikalinga.

Anot pranešėjo, derėtų išrinkti „Mūsų žinių" redaktorių.

Tikslią informaciją apie rajono Sąjūdžio finansus pateikė Irena Austynienė.

Iš Vaclovo Martinkaus, Lomių daržininkystės tarybinio ūkio veterinarijos gydytojo pasisakymo tapo aišku, kaip vis dar sunku kaimo žmogui. Sąjūdis ne visuomet pajėgia padėti daugybėje bėdų, kurių vietiniai „feodalai" kažkodėl neskuba spręsti. O pabandyk pakritikuoti tokį, kaip minėto ūkio vadovas Jurkauskas. Užsitrauksi nelaimę ant savo galvos visam gyvenimui. Ne viena šio ūkio gyventojo aimana jau pasiekė ir Sąjūdžio žmones, tačiau rajono valdžia tarsi nemato nieko ir negirdi.

Labai rimto susimąstymo verta rajono ekologinė būklė.

Anot rajono Žaliųjų judėjimo pradininko ir didžiausio entuziasto, mokytojo Rene Barščiausko, dėl grėsmingos ekologinės situacijos, kuri susidarė rajone, galima kaltinti tik be galo žemą rajono vadovų ekologinę kultūrą. Ir ne tik vadovų — kiekvienam eiliniam jos trūksta, jeigu užtenka drąsos leisti savo buities atmatas, dvokalus į upelį, kuriame maudosi savi vaikai (turimas omeny Molupio upelis). Gerb. R. Barščiauskas pažymėjo, kad Žalieji rems tokį kandidatą į LTSR AT deputatus, kuris bus ekologiškai išpruses.

Ką apie pertvarką Tauragėje mano Lietuvos socialdemokratų partijos Tauragės grupės lyderis Donatas Simaitis?

— Stato gyvenamus namus, galima sakyti, tiesiog ant geležinkelio. Kas tai? Sąmoninga neapykanta Tauragės gyventojams ar sabotažas? Taip pat žinome, kokiu būdu ir kam buvo skirti sklypai individualiai statybai miesto centre. Gerindama viename bute gyvenančių P. Tenikaičio ir Arkausko gyvenimo sąlygas, SMEG paskyrė šį butą P. Tenikaičiui, suteikdama Arkauskui atskirą butą. Tačiau pastarasis negali išsikelti, nes jam skirtą vieno kambario butą savavališkai užgrobė kiti asmenys. Nei butų valdyba, nei prokuratūra, nei VK išspręsti konflikto nepajėgūs. Prekybininkų gi nėra kas priverčiąs viešai inofrmuoti apie gaunamus deficitus. Kas tai — bejėgiškumas ar sabotažas?

Sąjūdžio Skaudvilės miesto rėmimo grupės tarybos narys Jonas Daraška, analizuodamas savo rėmimo grupės veiklą, pasakė: „Grupės taryba, aptarusi savo veiklą, ateityje nutarė pagrindinį dėmesį skirti ne politinėms ir ekonominėms problemoms, o dvasingumo sugrąžinimui į kiekvieną lietuvišką šeimą, senųjų tradicijų ir švenčių atgaivinimui. Juk tautinis atgimimas be dorovinio ir dvasinio Lietuvos prisikėlimo yra nepilnas, paviršutiniškas".

Kalbėjo LKP Tauragės RK pirmasis sekretorius Juozas Imbrasas. Atsakydamas į lomiškio V. Martinkaus pastabas dėl Lomių tarybinio ūkio direktoriaus dažnai nehumaniško ir nekorektiško elgesio su ūkio eiliniais, apgailestavo, kad patys žemdirbiai kalti, jeigu išsirinko vadovą, kuris juos skriaudžia — per direktoriaus rinkimus pats sekretorius dalyvavęs ir nematęs, kad bent viena ranka būtų pakilusi „prieš".

Kalbėjęs Darbininkų sąjungos atstovas Raimundas Merkelis užtikrino susirinkusius, kad jo atstovaujama Sąjunga iš visų jėgų kovos su didžiausiais darbininkijos priešais — partokratija ir biurokratija. Ta kova jau ir dabar nėra lengva, kai kam ji ima nepatiki, o aktyviausi Sąjungos veikėjai, tokie kaip V. Martinkus, B. Dambrauskienė, Bartkėnas, Skarbalius net persekiojami, jiems grasinama. Demokratinėje visuomenėje to neturi būti!

Antanina Jurkauskienė, Caritas atstovė, prisilietė prie gailestingumo temos, kuri, be abejo, ir yra pati svarbiausia caritiečių veikloje. Mūsų rajo-

(Nukelta į 2 psl.)

Pratęsiant rezistencijos kovų temą

TAURAGĖS LPS leidinyje „Mūsų žinios" 1989 m. spalio 11 d. Nr. 13 perskaičiau Jurgio Norkaus kreipimąsi „Į Batakių apylinkės žmones, visus tauragiškius". Nuo Mickiškės miške įvykusių kautynių, kuriose žuvo Jurgio Norkaus brolis Steponas ir dar šeši vyrai, praėjo 44 metai. Didelė dalis žmonių, kuriems daugiau ar mažiau tas įvykis buvo žinomas, jau mirė, kitus audringas gyvenimas nubloškė toliau nuo Batakių, nuo savo gimtų vietų, trečių atmintis nusilpo, daug ką jie pamiršo, nepajėgia atgaivinti įvykių ir viso to, ką prieš 44 metus gerai žinojo.

Gerb. Jurgis Norkus rašo, kad Mickiškės miške kautynės įvyko 1945 m. rugpjūčio 30 d. Iš tikrųjų jos įvyko rugpjūčio 8 d. apie 18—19 valandą. Tame nedideliame miškelyje trumpam laikui buvo apsistojęs negausus vyrų būrys, kuriam vadovavo Jonas Strainys — Saturnas. Būrį sudarė daugiausia vietiniai ir netolimų apylinkių vyrai, kuriuos lietė mobilizacija 1905—1926 metų gimimo. Jų tarpe buvo ir trys vokiečių vermachto kareiviai, pabėgę iš rusų nelaisvės. Tuos kareivius į Saturno būrį kažkas atvedė bene tik tada, kai būrys prieš keliolika dienų buvo nuvykęs į Viduklės miškus. Vokiečiai kareiviai norėjo patekti į Rytprūsius, o iš ten — į Rytų Vokietiją. Kadangi Saturno būrys buvo numatęs artimiausiomis dienomis keltis į Tauragės miškus, tai vokiečiai laikinai buvo priimti į būrį. Smulkiau neaprašinėsiu staigaus užpuolimo ir kautynių eigos. Pažymėsiu tik tai, kad į tą Mickiškės mišką vyrai atsikėlė prieš keturias dienas ir rugpjūčio aštuntos naktį ruošėsi išsikelti kitur. Tačiau, matyt, atsirado „geradarys", kuris stovyklą aptiko ir pranešė „kur reikia". Tam puolimui NKVD daliniai, sutraukti iš Batakių, Tauragės, Eržvilko ir kitų vietų, buvo gerai pasiruošę, sugebėjo stovyklą netikėtai užpulti. Pirmiausia vienu šūviu buvo sužeistas būrio vadas Jonas Strainys — Saturnas. Apie jo išsigelbėjimą nerašau. Manau, kad J. Strainio ir partizano Antano Norkaus žuvimo smulkmenos Būkintlaukio kaime J. Norkui ir kitiems yra žinomos. J. Strainys ir A. Norkus (jis buvo sunkiai sužeistas) žuvo rugpjūčio 23 d. Būkintlaukyje, buvo atvežti į Batakius, paguldyti toje pačioje aikštėje, kurioje gulėjo septyni Mickiškės miške žuvę vyrai. J. Strainį ir A. Norkų stribai palaidojo prie pat kelio Skaudvilė—Batakiai Gryblaukio miške. Girdėjau, kad jų palaikai perkelti į Batakių kapus.

Grįžtu prie kautynių. Kadangi stovyklos puolimas buvo netikėtas, kareivių jėgos ir jų išsidėstymas buvo nežinomi, čia pat aidėjo pavieniai ir automatų šūviai, girdėjosi rusiški šūkavimai ir keiksmažodžiai, vyrai iš stovyklos pasitraukė gilyn į mišką. Enkavedistai mišką buvo apsupę, ir vyrai, išėję į pamiškę, pateko į ugnį. Įvyko susišaudymas. Žuvo, kaip Jurgis Norkus rašo, septyni vyrai: Steponas Norkus, Kaminskas, Jonas Jakutis, trys vokiečiai ir dar vienas, kurio pavardės šiandien neprismenu. Visus žuvusiuosius enkavedistai atvežė į Batakius. Teisingai rašo J. Norkus apie enkavedistų elgesį su jų palaikais.

Jurgio Norkaus brolį Steponą pažinojau. Jis mano atmintyje išliko kaip kultūringas, švelnaus charakterio jaunuolis. Jei neklystu, jis buvo geltonplaukis.

Keli sakiniai apie Joną Jakutį. 1945 m. vasarą, kai Saturno būrys laikėsi Viduklės miškuose, į būrį pasiprašė priimami du jauni vyrai. Tai buvo broliai Jakučiai: Jonas ir Antanas. Abu jie buvo baigę Raseinių gimnaziją. Atrodė kultūringi, išprusę ir taktiški jaunuoliai. Abu buvo įstoję į Plechavičiaus armiją: kai Marijampolėje buvo įkurta karo mokykla, abu jie buvo į ją priimti. Likvidavus Plechavičiaus dalinius, jie abu grįžo į savo tėviškę, esančią netoli Nemakščių. Slapstėsi nuo vokiečių, slapstėsi ir nuo rusų. Abu buvo gabūs, abu svajojo mokytis universitete, bet tuo laiku jiems tai buvo neįmanoma. Nenorėdami patekti į NKVD nagus, išėjo į mišką. Kai Saturno būrys pajudėjo iš Viduklės miškų Batakių link, broliai išsiskyrė: Jonas liko Saturno būryje, Antanas išėjo su Žalpių būrio vyrais. Atsisveikindamas su Jonu, Antanas pasakė: „Žūsime, bet žūsime ne kartu". Taip ir atsitiko: Jonas Jakutis žuvo Mickiškės miške kartu su Steponu Norkumi ir kitais vyrais, o Antanas žuvo vėliau.

1945 metais jų tėvai buvo gyvi. Pažinojau ir jų dvi seseris. Vyresnioji buvo, berods, Marytė. Jaunesnioji 1945/46 mokslo metais mokėsi Skaudvilės gimnazijoje ketvirtoje ar penktoje klasėje. Jos vardą pamiršau. Kaip susiklostė tolesnis tėvų ir seserų likimas, nežinau.

Ta pačia proga noriu prisiminti skaudviliškį Leoną Plenaitį, kilusį iš Giržadų kaimo. Leonas Plenaitis, ištrūkęs iš enkavedistų nagų, prisiglaudė Saturno būryje. Dalyvavo Mickiškės kautynėse, ištrūko laimingai ir rugpjūčio 10-osios vakare grįžo į namus trumpam pasimatyti su savo šeima. Jo grįžimas buvo pastebėtas, nes buvo sekamas, ir rugpjūčio 11-osios dienos ankstyvą rytą Skaudvilės enkavedistai jį užtiko Šidagių kaimo gyventojos Pranciškos Bičkienės daržinėje ant šieno. Čia jį nušovė. Atvežė į Skaudvilę, paguldė turgavietėje ir vėliau užkasė.

Skaudvilėje palaidota ir daugiau žuvusių vyrų, o taip pat ir mokytoja Stasė Irkmanaitė - Radvilaitė-Aušrelė. Skaudviliečių, LPS narių ir visų geros valios žmonių šventa pareiga žuvusiųjų palaikus iškasti ir perkelti į kapus.

Jonas ŽIČKUS
Birštonas

ATSAKYMAI

Alfonsas MOCKUS, Ona ŠIMOLIŪNIENĖ (mergautinė pavardė Mockutė) kreipiasi į Tauragės rajono žmones, ieškodami žinančiųjų, kur palaidotas jų brolis Izidorius Mockus, žuvęs 1950 m.

NAUJI NEŽINOMIEJI

Sesuo Ona buvo partizanų ryšininkė. 1946 metais ji buvo areštuota ir uždaryta „Šubartinėje", iš kur jai pavyko pabėgti. Nuo tada brolis Izidorius, anksčiau neturėjęs su partizanais nieko bendro, vengdamas persekiojimo (Lietuvos laikais jis buvo Šaulių sąjungos narys) pradėjo slapstytis Rolando būryje, veikusiame Eržvilko—Pašaltuonio krašte. Rolandui žuvus, būriui vadovavo Jonas Stoškus (slapyvardžiu Eimutis). 1950 metais vadas Eimutis, Izidoriaus lydimas, išėjo į Sakalinės ruošiamą vadų susitikimą, kur ir žuvo. Tarp lavonų, atvežtų į „Šubartinę", Izidorių Mockų ir Joną Stoškų atpažino tuometinė kalinė Morta Mockienė (mergautinė pavardė Mozerytė). Kur buvo užkasti minėtų nužudytųjų palaikai, artimieji nežino. Jei yra žinančių šių žmonių palaidojimo vietą, labai prašome pranešti artimiesiems: Alfonsui Mockui, Jurbarkas, Obelų 5; Onai Šimoliūnienei, Jurbarkas, Lelijų 13—1, namų tel. 54112, arba Tremtinių sąjungos Tauragės skyriui, rajono Sąjūdžio tarybai.

LPS Tauragės rajono konferencija

(Atkelta iš 1 psl.)

ne dar tiek daug apleistų senų žmonių, kurie, nors ir turi gimines, bet ligai paguldžius į patalą, nėra jiems kas duonos kriaukšlę paduoda. Be gailestingumo sugrąžinimo į mūsų širdis, tautinis atgimimas nebus tas tikrasis atgimimas, kuris prikels tautą naujam gyvenimui.

Jonas Šeputis — vienas iš Blaivybės sąjūdžio pradininkų mūsų rajone, pasakė: „Mes visi turime rūpintis, kad ir Tauragėje būtų mažiau nelaimingų šeimų, kenčiančių nuo alkoholio — anot J. Gečo, drebančiom rankom mes trispalvės nepanešim".

Angelė Paulienė iš Mokytojų sąjūdžio taip apibūdino šio Sąjūdžio tikslą: „Mūsų tikslas — daryti gerus darbus, kurie galėtų pažadinti mokytojus iš abejingumo, o mokinius — iš dar didesnio sustingimo. Iki šios dienos dar nėra tautinės mokykios programos, švietimo įstatymo. Švietimo darbuotojai labai nerangiai sprendžia tuos dalykus".

Taip pat iš Mokytojų sąjūdžio kalbėjusi Zenona Jurevičiūtė pakvietė rajono vadovus labiau bendradarbiauti tiek su Sąjūdžiu, tiek su mokyklomis, rengiant įvairias akcijas, talkas. Ne per seniausiai organizuotai Tolminkiemio tvarkymo akcijai kaip tik tokio bendradarbiavimo, didesnio rajono valdžios dėmesio ir pritrūko.

„40 procentų rajono gyventojų sudaro žemdirbiai, o kiek jų šiandien salėje?" — retoriniu klausimu savo pasisakymą pradėjo Jonas Genys iš Vaidilų tarybinio ūkio. Anot kolbėtojo, Sąjūdžio rajono taryba turi prisiimti sau kaltę, kad per silpni ryšiai su kaimu. Lietuvos laisvės jausmas — kiekvienam žemdirby, tik reikia jį sužadinti.

Konferenciją pasveikino svečias iš Klaipėdos Algirdas Grublys, perduodamas nuoširdžiausius linkėjimus nuo Gerb. Zitos Šličytės, buvusios tauragiškės ir dabar visa širdimi tebelinkinčios Tauragės Sąjūdžiui, o kartu ir visai Tauragei, kuo geriausios kloties.

Rinkimų į LTSR Aukščiausiąją Tarybą klausimu kalbėjo Arvydas Plėštys. Jis supažindino su rėmimo grupėse iškeltais ir daugiausia balsų surinkusiais kandidatais. Iš rajono kandidatų dažniausiai buvo minimos E. Strauko, St. Lapės, J. Ragelskio, Br. Jagmino, V. Pečiulio, J. Liorančo, D. Simaičio pavardės. Iš respublikos pasiūlyti šie žmonės: R. Ozolas, K. Antanavičius, M. Laurinkus, A. Juozaitis, A. Dabulskis, K. Prunskienė, L. Abraitytė.

Rinkimų klausimu taip pat pasisakė svečias iš Klaipėdos A. Grublys, kuris detaliau supažindino su kai kuriais rinkiminės kovos aspektais, patarė kandidatais į LTSR AT deputatus nesiūlyti TSRS AT deputatų.

Konferencija išrinko naują Sąjūdžio tarybą iš 17 žmonių. Tarybos nariais tapo Jonas Liorančas, Julius Ragelskis, Rene Barščiauskas, Vytautas Venckus, Gediminas Katinas, Stasys Lapė, Petras Jokubauskas, Bronius Jagminas, Jonas Genys, Donatas Simaitis, Jonas Daraška, Jonas Šeputis, Arvydas Plėštys, Angelė Paulienė, Birutė Dambrauskienė, Raimundas Merkelis, Sigitas Mičiulis. Be to, prie Sąjūdžio tarybos palikti 4 kandidatai į Tarybą: Irena Austynienė, Jonas Šimkus, Antanas Bagdonas, Mindaugas Gylys.

Balsų dauguma nutarta, kad pirmininkas Sąjūdžio tarybai reikalingas. Jį pavesta išsirinkti Tarybos posėdyje.

Laikraščio „Mūsų žinios" redaktoriumi išrinktas Julius Ragelskis. Nuspręsta, kad redaktoriui kartu su Sąjūdžio taryba paliekama teisė suformuoti redkolegiją.

Iždininku išrinkta Irena Austynienė.

Konferencija priėmė nutarimą „Dėl LPS Tauragės rajono tolimesnės veiklos ir uždavinių", rezoliucijas „Dėl politinės padėties respublikoje", „Dėl rajono švietimo sistemos tobulinimo, kuriant tautinę mokyklą", „Dėl ekologinės situacijos Tauragės mieste ir rajone", kreipimąsi „Dėl jaunuolių karinės tarnybos".

Tuo konferencija baigė darbą.

Atsiveria žmonių lūpos tiesos sakymui. Atsiveria riksmui. Aimanai. Atsiveria tai šventai išpažinčiai, po kurios turi nukristi ilgus dešimtmečius slėgusi našta ir vilčis ištirpdyti sukausčiusį sielą ledą...

Šiame mūsų laikraštėlio numeryje pradedame publikuoti daugeliui tauragiškių žinomo žmogaus, Nikodemo KRAPAVICKO, prisiminimus.

Mano gimimo dienos proga

ESU daugiavaikės šeimos 13-asis vaikas. Gimiau 1911 metų spalio mėn. 30 dieną Kunigiškių kaime. Skaitytį mokiausi prie mamos ir sesers rateliu žiemą, balanoms šviečiant. Mat, vasaromis tai žąsis, tai avis bei kitus gyvulius ganydavau. Vėliau žiemomis klumpėmis apsiavęs kaip ir kiti to metų vaikai, lankiau už penkių kilometrų esančią Gaurės parapijos katalikų liaudies pradinę mokyklą — tokio pavadinimo ji buvo. Mes, mokinukai, ne taip jau buvome sotūs ir ne taip jau šiltai aprengti, bet buvome laimingi.

Ją baigęs gal 20-aisiais metais, į gimnaziją patekti negalėjau, nes tam priešinosi mano tėvai. Jie manė, kad besimokydamas galiu patekti į kalėjimą. *Tad mokiausi amato.* O vis dairiausi į mokslus einantį jaunimą, su juo draugavau, daug knygų skaičiau.

Pagaliau 1931-aisiais metais įstojau į Tauragės Mokytojų seminarijos pirmąjį kursą. Pirmaisiais metais mokytis buvo sunkoka, nes pagrindas buvo silpnas. Bet vėliau spragos išsilyginо. 1935-aisiais metais seminariją baigiau. Pradėjau pradinės mokyklos mokytojo darbą. Pašaukė karinės prievolės atlikti. Pusę metų buvau pėstininkų pulke jaunuoju kareiviu. Stojau į karo mokyklą karūnu aspirantu. Ją baigiau atsargos leitenanto laipsniu.

Po to vėl darbas pradinėje mokykloje. Tiesa, Mokytojų seminarijoje buvau Jūrų skautas. O mokytoju dirbdamas organizavau jaunuosius ūkininkus.

Vasaromis lankiau parengiamuosius kursus Dotnuvoje — ruošiausi stoti į Žemės ūkio akademiją, nes norėjau būti agronomu.

Reikėjo būti ir buvau rinkiminės komisijos sekretoriumi. Pagramanty 1940-aisiais metais rinkimuose į vadinamąją Liaudies seimą. 1940-ųjų metų rugpjūtyje dalyvavau respublikos pedagogų suvažiavime Kauno sporto halėje. Prezidiume, be naujų respublikos vadovų, buvo ir iš Maskvos, rodos, du. Baigiant suvažiavimą, tuoj po internacionalo, griaudėjo „Lietuva, tėvyne mūsų...“ Prezidiumas tai sėdos, tai vėl stojos, pagaliau vėl atsisėdo, užsirūkė. Arti prezidiumo stalo stovėjusios žydų tautybės pedagogės demonstratyviai atsisėdo ant grindų.

Iš to, kas čia mano aprašyta, vargu ar sveikas protas gali rasti ką nors nusikalstamo valstybei, tautai, žmonijai.

O vis dėlto...

1941-ųjų metų birželio 13-ąją dieną važiuodamas iš Tauragės į Pagramantį dviračiu, prieš dabartines kapines sutikau sunkvežimį, važiuojantį iš Pagramančio. Sunkvežimyje sėdėjo sunkiai besigrabaliojantys lietuviškai čekistas, kareiviukas ir gimnazijos 8 kl. moksleivis su milicininko apranga Jasinskas. Pastarasis buvo judošiaus pareigoms — kad parodytų mane, nes važiavo manęs suimti. Aš jį čia minių ne pykčio vedamas, o tik dėl to, kad fakto iš istorijos neištrinsi. Jis nesiorientavo aplinkybėse. Jei ne jis, būtų atsiradęs kitas.

Jie parsivežė mane į Pagramantį, pateikė pasirašyti arešto orderį: esu išvežamas į kaimyninę respubliką laisvam apgyvendinimui. Šiame rašinyje pamatysite, koks „laisvas“ buvo apgyvendinimas.

Pasodino į gyvulinį vagoną. Ten radau senų ir jaunų, vyrų, moterų, vaikų bei kūdikių. Ten pradėjo atskirti vyrus nuo šeimų, žadėdami juos greitai grąžinti. Bet...

16 dienos pavakare išvežė mus iš Tauragės, 21 dienos pavakare išvežė iš Naujosios Vilnios geležinkelio stoties. Liepos 7 ar 8 dieną atsidūrėme prie 7-to lagpunkto Revučiuose, Krasnojarsko lagerių Žemutinės Paimos skyriuje su centru Rešiotai. Čia mus sutiko debesys smulkių muselių, o barakuose — blakių atakos. Radome ir vietinių gyventojų, ramių pagyvenusių čiuvašų ir žiaurių mongolų. Sargyba buvo sudaryta iš mobilizuotų vyrų. Jie sakėsi žiną, kad vieno tėvas, kito sūnus jau žuvo fronte, esą, nuo mūsų rankos. Mes esą fašistai ir užpuolę Tarybų šalį.

Apie jų elgesį su mumis toliau netenka nė kalbėti...

Tuo pačiu metu čia atsirado latviai ir estai. Vadas (viršininkas) lagpunkto buvo Sivakovas. Tai žiaurus žmogėdra - sadistas. Į pagalbą jam dažnai atvykdavo iš Rešatų Pavlovas.

Dirbome miško ruošos darbuose frontui ir tik frontui. Tiesėme kelius ir geležinkelius gaminiams išvežti. Kentėme badą, o žiemą — ir šaltį. Susikurti ugnelę neturėjome teisės, išskyrus tuos, kurie dirbo miško kirtime. Žmonės silpo, tino, mirė net po 20—25 asmenis per parą. Klausiu: kas baisiau jums buvo fronte, kad jūs esate privilegijuoti, gerbiami karo veteranai? O darbo veteranai, taip pat ir mes, gal dar daugiau darbo stažo turime. Visi dirbome ir mirėme fronte bei jo užnugaryje. Būkime ir dabar lygūs visi.

(Bus daugiau)

KAIP VYKDOME VALSTYBINĘS KALBOS ĮSTATYMĄ?

Klausimas rajono Vykdomajam komitetui

BEVEIK prieš metus su dideliu džiaugsmu skaitėme spaudoje paskelbtą Lietuvos TSR Aukščiausiosios tarybos prezidiumo įsaką „Dėl Lietuvos TSR valstybinės kalbos vartojimo“ (jis priimtas 1989 m. sausio 25 d.).

Berods, turėjo užtekti laiko bent jau susipažinimui su juo. Todėl visiškai nesuprantama, kuo remdamasis rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomasis komitetas nusprendė (žiūr. „Tauragiečių balso“ Nr. 133, 1989. 11. 04.):

„Pasiūlyti įmonėms, įstaigoms, organizacijoms **savarankiškai spręsti,** kokia kalba turi būti ruošiama dokumentacija“ (pabraukta mūsų).

Kadangi tokia laisva įsako interpretacija gali labai pakenkti jo įgyvendinimui, norime konkrečiai žinoti, kurios rajono įmonės, įstaigos ir organizacijos naudojasi jo 2 punkto 2 pastraipoje nurodyta išlyga:

„Dėl svarbių priežasčių tas laikas įmonėms, įstaigoms ir organizacijoms atskirais atvejais gali būti pratęstas (...) dar vieneriems metams“ (kalbama apie tas, kuriose vidinė raštvedyba iki įsako paskelbimo buvo tvarkoma rusų kalba — joms leidžiama pereiti prie raštvedybos ir susirašinėjimo lietuvių kalba per dvejus metus).

Mūsų nuomone, tai turėjo atsispindėti ir rajono Vykdomojo komiteto sprendime — kurioms įmonėms, įstaigos ir organizacijoms leidžiama tai padaryti per 2 metus.

O gal šis sprendimo punktas reikštų, kad Tauragės rajono tarybų valdžia ignoruoja minimo įsako esmę?

LPS Tauragės rajono taryba

SIŪLOME LAIKRAŠČIO PAVADINIMĄ

Įamžinkime Karšuvos vardą

DIDŽIOJI dabartinio Tauragės rajono teritorijos dalis prieš septynetą šimtų metų priklausė Karšuvos žemei, kurios vardas rašytiniuose šaltiniuose pirmą kartą paminėtas 1253 metais. O 1337 m. imperatoriaus Liudviko IV Ordinui duotų privilegijų aktuose ši žemė minima kaip lygiateisė su Žemaitija ir Aukštaitija. Karšuvos žemės kelius, kuriais nuolat plūdo, turtus, kuriuos grobė, gerai žinojo kryžuočių ordinas, nuo kurio užpuolimų dažnai kentėjo šios žemės gyventojai. Kryžiuočių metraštininkas Dusburgas „Prūsų žemės kronikoje“ ne kartą mini ordino žygius į Aukaimio, Bebirvaitės, Skranaitės, Karšuvos ir kitas pilis.

Po Žalgirio mūšio, Žemaitiją prijungus prie Lietuvos Didžiosios kunigaikštystės, kaip administracinė sritis Karšuva reikšmės nebetenka. Bet Karšuvos vardas iš istorijos neišnyksta. 1413 m. Lietuvos byloje su Ordinu dėl Veliuonos minimas Karšuvos pavietas, o iš 1528 m. kariuomenės prievolės sąrašų sužinome, kad jame tuo metu buvo 134 smulkių bajorų šeimos, karo reikalams turėjusios duoti 108, o 1567 m. — 120 arklių. Vėlesni šaltiniai liudija, kad 1568 m. birželio 29 d. karalius Žygimantas Augustas Karšuvos dvarą su penkiais valakais apgyvendintos žemės ir du tuščius valakus pavedė Stanislovui Žukui, po kurio šį dvarą valdė Obelinskas, mokėjęs už jį 992 auksinus mokesčių. 1775 m. bajoriški ūkiai Karšuvoje sudarė 31 proc. Vėliau Karšuvos seniūnija perduota Chominskiams.

Po trečio Žečpospolitos padalinimo 1795 m. Lietuvos žemes prijungus prie Rusijos (be Užnemunės ir Klaipėdos krašto), Rusijos imperija sudarė 11 apskričių, įėjusių į Vilniaus guberniją. Tame tarpe sudaryta ir Raseinių apskritis, apėmusi senovinius Karšuvos, Kražių, Pajūrio, Rietavo, Šiauduvos ir Viduklės valsčius. Po 1843 m. administracinio pertvarkymo Karšuvos vardo valsčių tarpe neberandame.

Iki mūsų dienų Skaudvilės apylinkėje yra išlikę Karšuvos kaimas ir Karšuvos piliakalnis.

Nors Karšuvos vardas tikrai brangus tauragiškiams, iki šiol jis niekur nebuvo įamžintas. Karšuviečiais nepanoro pasivadinti ir moksleivių klubai.

Būtų labai teisinga, jeigu, įamžinant istorinį mūsų krašto vardą, laikraštį „Mūsų žinios“ pavadintume „Karšuva“.

A. PEČKAITIENĖ

Kaip Čerčilis ubago terbą iškraustė

Renku pirmojo bolševikmečio bei pokario metų tautosaką: partizanų, tremtinių dainas, anekdotus, parodijas ir t. t.

Būčiau labai dėkingas tiems, kurių užrašuose ar atmintyje išliko panašios medžiagos, jeigu padėtų man šiame darbe — užrašytų ir atsiųstų šiuo adresu: 234340, Prienai, Birštono 37—307, Baliui Dovidavičiui

Su pagarba — Balys Dovidavičius

Vieną tokių kūrinėlių Gerb. B. Dovidavičius atsiuntė „Mūsų žinių“ redakcijai, todėl, pasinaudodami proga, mielai jį publikuojame mūsų laikraštėlyje, o tautosakos rinkėjui nuoširdžiai dėkojame.

Redakcija

KARUI pasibaigus, Žemaitiją užplūdo elgetaujantys vokiečių tautybės seneliai, moterys, vaikai.

Eina kartą toks senukas per Batakių miestelį, terbą ant peties užsimetęs, ir būtų laimingai sau nuėjęs, jeigu ta jo terba nebūtų patraukusi vietinio stribo Jono Jurgilo dėmesio. Pasivijo stribas senuką, apstumdė jį, atrišęs terbą, išsiėmė lašinius ir nuėjo savais keliais.

Stribui nuėjus, kažkuris iš vietinių gyventojų, atokiau stebėjęs šią sceną, pasakė senukui stribo pavardę ir patarė pasiskųsti vietinei valdžiai. Tuo tarpu lyg tyčia kožkoks stribų vyresnysis gatve beateinąs. Priėjo prie jo senukas, kilnoja ištuštintą terbą ir pusiau vokiškai, pusiau lietuviškai dėsto savo skriaudą.

Išklausė vyresnysis senuko skundą ir liepia pasakyti skriaudiko pavardę. Deja, ne taip jau paprasta vokiečiui lietuvišką pavardę įsiminti, o tuo labiau — ją ištarti! Kamuojasi senukas, ir taip, ir anaip stengiasо tą nelemtą pavardę pasakyti, o stribų vyresnysis, netekęs kantrybės, jau eina sau.

Matydamas, kad nueina viršininkas, o su juo — paskutinė viltis atgauti nacionalizuotus lašinius, apimtas nevilties senukas rėkia jam pavymui:

— Čerčil, Čerčil!

Taip ir neatgavo senukas lašinių. Prisidėjo juos stribas prie savo kuklios algos. Užtat dar ilgai po to Batakių bei Skaudvilės apylinkėse sklido pasakojimas apie tai, kaip Čerčilis ubago terbą iškraustė.

Pažadėtosios žemės viltis

arba Įžanginis žodis rinkiminei kampanijai

PATRIOTIŠKAI nusiteikę Lietuvos žmonės, paklausti, kas dabar svarbiausia mūsų gyvenime, neabejoju, atsakytų: „Lietuvos nepriklausomybės atkūrimas". Į šiuos žodžius, kuriuos viešai ištarti daugelis ne taip seniai išdrįsome, talpiname naujo, prasmingo, be abejo, teisingo ir sotesnio gyvenimo viltį. Nepriklausomybę suprantame kaip tikslą, dėl kurio verta gyventi, auginti vaikus.

Šiandien laikas mąstyti, kaip realizuoti šį mūsų tautos siekį. Kai kurios karštos, net mokytos galvos ragina Nepriklausomybę skelbti nedelsiant, kiti sutinka lukterėti iki rinkimų, net metus, antrus, o tada...

Matyt, kelias į valstybinį savarankiškumą ilgas, sudėtingas ir ne visai aiškus ne tik dabartinės mūsų valdžios vyrams, bet ir mokslo žmonėms. Aiškios strategijos nėra turbūt todėl, kad daugelį kamuoja sunkios mintys: ar pajėgsime? Ar pajėgsime tokie, kokie šiandien esame, Nepriklausomybę atgauti, ją išlaikyti? Ar pajėgsime atsitiesti? Pažvelkime įdėmiai, kaip mes gyvename ir ką padarome. Kaip ilsimės ir kiek išgeriame. Kaip stiebiasi (deja, dažnai į šonus)mūsų atžalos. Nedrįstų spręsti, kas čia labiau kaltas — „socializmo laimėjimai" ar paprasčiausias mūsų pasileidimas ir apsileidimas. Bet viena aišku: Mozė turėjo 40 metų nuvesti tautai į Pažadėtąją žemę, o mums tiek laiko neskirta. Todėl jau dabar reikia ruoštis ir pradėti gyventi bei dirbti bent po truputį kitaip.Matau vienintelę išeitį: politinį aktyvumą iš mitingų, teleekranų, ąžuolų sodinimo vajų perkelti į ekonomiką, į kasdieninio darbo vietą, į buitį. Reikia sveiko, neaptemdyto proto padiktuoto rūpesčio mūsų pačių, mūsų vaikų ir mūsų Tėvynės ateitimi. Supraskime — gamyklas rekonstruosime, naujas technologijas sukursime ar nupirksime ir duonos iki valiai užsiauginsime, jeigu pakelsime naujam gyvenimui žmogų, ypač mūsų jaunuomenę. Mąstykime apie tai ir darykime kiekvienas pagal galimybes. Mūsų ateitis ne gėlėmis nubarstyta. Jau ateinančiais metais reikės susiveržti diržus ne per vieną skylę ir, ko gero, visam „penkmečiui". Kito kelio, suprantame, nėra. Suprantame, kad negalėsime gniužti po sunkia „centro" ranka, nes mūsų Konstitucija prieštaraus TSRS Konstitucijai; kad nenorėsime, jog „vyresnis brolis", atvykęs ir kojų neapšilęs, jaustųsi pas mus kaip namie; kad nesutiksime, jog svetima kalba būtų Lietuvoje paskelbta valstybine, ir t. t.

Tad kyla klausimas, ar nepritrūks jėgų tikslui pasiekti? Manau, ne, jeigu mūsų gyvenimą lydės išmintis, susiklausymas ir dora, pagarba ir pakantumas žmogui. Mokykimės bendrauti, suprasti kitą, užjausti, padėti. Mokykimės būti teisingi ir principingi ne tik kitiems, bet pirmiausia sau. Būkime reiklūs valdžiai ir kartu rodykime jai priklausančią pagarbą — taip elgiasi civilizuotų kraštų piliečiai. Galvokime jau dabar, kam patikėsime atstovauti mūsų interesams ateityje — artėja rinkimai. Jie daug nulems.

O dienos nelaukia. Gyvenimas skuba į priekį. Visi norime, kad jis būtų gražus ir prasmingas mums, mūsų vaikams, Tėvynei. Proga pasitaikė — pasinaudokime ja.

Stasys LAPĖ

Lietuvos persitvarkymo sąjūdžio Seimo

NUTARIMAS

Dėl Sąjūdžio spaudos

IŠ ESMĖS pritardamas Sąjūdžio spaudos žurnalistų komunikato teiginiams, Sąjūdžio Seimas pareiškia:

1. Sąjūdis pasisako už spaudos laisvę, paremtą atsakomybe žmoniškumui ir Lietuvai, kaip esminę demokratijos sąlygą.

2. Spaudos laisvė grindžiama tuo, kad kiekviena Lietuvos organizacija, judėjimas, jų tarpe ir Sąjūdis ar atskiri piliečiai turi teisę laisvai leisti savus leidinius.

Vadovaudamasis šiomis nuostatomis, Sąjūdžio Seimas nutaria:

1. Santykiai tarp Sąjūdžio kaip leidėjo ir Sąjūdžio spaudos leidinių grindžiami Sąjūdžio įstatais ir sutartimis.

Leidybines teises Sąjūdžio spaudai turi Seimo Taryba, miestų ir rajonų tarybos bei kiti struktūriniai padaliniai.

2. Sąjūdžio leidinio redkolegiją ir redaktorių tvirtina leidėjas. Redaktorius formuoja redakciją. Redkolegija reguliariai informuoja leidėją apie leidinio būklę.

3. Visus santykius su Sąjūdžio leidinių redakcijomis leidėjai grindžia sutartimis, kuriose garantuojama ir redakcijos darbuotojų socialinė apsauga bei numatoma, kuri leidinio pelno dalis pervedama į Sąjūdžio sąskaitą. Visus ginčus tarp leidėjo ir leidinio redakcijų, nepavykus išspręsti tarpusavyje, sprendžia Seimo Taryba ir Seimas.

4. Redakcijos savo kūrybiniame darbe laikosi Sąjūdžio programos ir dokumentų politinės linijos.

5. Abi pusės (leidėjas ir redakcija) pasilieka teisę nutraukti sutartį, jei viena iš pusių nevykdo sutartyje numatytų sąlygų.

6. Sudaryti Seimo komisiją, kuri, vadovaudamasi „Sąjūdžio Seimo nutarimu dėl Sąjūdžio spaudos", esant reikalui, kontroliuotų sutarčių tarp leidėjų ir Sąjūdžio leidinių redakcijų sudarymą ir apie šį darbą referuotų Seimui.

7. Iki 1990 m. sausio 1 d. turi būti sudarytos sutartys tarp leidėjų ir Sąjūdžio leidinių redakcijų. Esamos Sąjūdžio leidinių redakcijos, atsisakiusios sudaryti sutartis su leidėjais, netenka teisės naudotis Sąjūdžio vardu. Sąjūdžio Seimo nutarimu nuo tokių leidinių viešai atsiribojama.

IX LPS Seimo sesijos pirmininkai
A. KAUŠPĖDAS,
A. SAKALAS

INFORMUOJA TAURAGĖS RAJONO TREMTINIŲ SĄJUNGA

Norintiems parsivežti savo artimųjų palaikus

1990 m. vasarą Panevėžio Tremtinių sąjunga organizuoja tremtinių, kurie 1950 m. rugsėjo 1 d. buvo ištremti iš Lietuvos ir apgyvendinti Chabarovsko krašte, Lazo Choskij Lespromchoz rajone, palaikų pervežimą.

Norinčius parsivežti ten mirusių ir palaidotų artimųjų palaikus, prašytume iki šių metų pabaigos parašyti pareiškimus ir išsiųsti adresu: Kaunas, Donelaičio 70 b, J. Petrokui, ind. 233000, tel. 206735. Dėl pervežimo galite teirautis šiais adresais: Panevėžys, Tremtinių sąjunga, tel. 62337 (kodas 8-254) — kiekvieną dieną, išskyrus šeštadienį ir sekmadienį: Marijampolė, Dariaus ir Girėno 13—73, Olimpijai Petrauskaitei, ind. 234520, tel. 54495, (kodas 8-243).

Tauragės rajono Tremtinių sąjunga

Jūsų skambučiai laukiami

NEMAŽA Tauragės miesto ir rajono žmonių kreipiasi į LPS Tauragės rajono tarybą arba į „Mūsų žinių" redakciją, informuodami apie vadinamąsias socializmo deformacijas karo ir pokario metais, apie piktadarybes, įvykdytas Stalino ir jo parankinių tuo laikotarpiu.

Kad žmonės žinotų, kur tiesiogiai kreiptis su šia informacija, kad būtų operatyviau išklausomi, prie LPS Tauragės rajono tarybos sudaryta komisija stalinistiniams nusikaltimams tirti. Visus, turinčius ką pasakyti šiuo klausimu ir norinčius tai padaryti, prašome skambinti šios komisijos nariams Gediminui Katinui (tel. 51157) ir Arvydui Pleščiui (tel. 51686). Jūsų laiškai, adresuoti šiems žmonėms, laukiami ir „Mūsų žinių" redakcijoje.

LPS Tauragės rajono taryba

ATSILIEPKITE!

Gerbiama Jadvyga Marcinkiene, prašome pranešti mums Jūsų adresą, kuris, deja, nebuvo įrašytas mums likusioje prenumeratos kvito dalyje.

Užsiprenumeravusius „Mūsų žinių" laikraštį ir jo negaunančius taip pat prašytume mus apie tai informuoti.

Redakcija

ATMINTIS

Lapkričio 23 d. Tauragėje, Lietuvos karių ir savanorių kapuose, buvo pagerbti Tautos sūnūs. kritę už Lietuvos nepriklausomybę.

Po daugelio metų sužibusi žvakelės liepsna, norime tikėti, niekuomet jau neleis užmaršties dulkėms nukloti šios šventos amžino atilsio vietos.

„M. Ž."

SĄJŪDŽIO TARYBOJE

Lyderiai — kas jie?

Pirmajame, 1989 m. lapkričio 28 d., naujos Tarybos posėdyje išrinktas pirmininkas — juo tapo Jonas ŠEPUTIS. Redakcijos vardu nuoširdžiai sveikiname. Tuos, kuriuos domina rajono Sąjūdžio lyderio partiškumas, informuojame, kad Gerb. J. Šeputis kol kas jokiai partijai nepriklauso.

Taip pat išrinkti du pirmininko pavaduotojai: Vytautas Venckus, Jonas Daraška (Skaudvilės Sąjūdžio rėmimo grupės narys) bei „Mūsų žinių" redkolegija iš trijų buvusios redkolegijos (Birutė Išnarauskienė, Zenona Jurevičiūtė, Julius Ragelskis) ir trijų naujų (Vytautas Venckus, Petras Jokubauskas, Raimundas Merkelis) narių (patys sau nieko nelinkime — red.).

DĖMESIO — PRENUMERATA!

MIELI TAURAGĖS RAJONO ŽMONĖS!

Jeigu Jūs norite reguliariai skaityti Sąjūdžio rajono tarybos laikraštį „Mūsų žinios", galite jį užsiprenumeruoti.

Prenumeruojama darbo kolektyvų Sąjūdžio rėmimo grupėse arba Sąjūdžio taryboje kiekvieną pirmadienį nuo 19,00 val. (Centrinėje bibliotekoje).

Dėl įvairių priežasčių negalėdami garantuoti leidinio periodiškumo, prenumeruojame ne tam tikram laikui, kaip yra įprasta (metams, pusmečiui), o Jūsų pageidaujamą numerių skaičių.

Jums pageidaujant, prenumerata gali būti nutraukta.

Skubėkite užsiprenumeruoti „Mūsų žinias"!

Redaktorius Julius RAGELSKIS
Redakcinė kolegija: Birutė IŠNARAUSKIENĖ, Zenona JUREVIČIŪTĖ.

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasieniečių 3, Centrinė biblioteka, „MŪSŲ ŽINIOMS".
Spausdina Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje, P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas — 3000 egz. Kaina 10 kap. Užsakymo Nr. 2103.